

Şehit Ramjan Mia Jibon

Doğum tarihi:	10 Ekim, 1998
Şehadet tarihi:	9 Ekim, 2024
Bölge:	Dhaka
İlçe:	কিশোরগঞ্জ

Kısa Biyografi

Meslek: Ayakkabı fabrikası işçisi

Şehadet Yeri: Tıp Fakültesi Hastanesi - Dhaka Medical College Hospital (DMCH)

Şehitlik Olayı ve Detayları

Şehidin Hayatı

Aydınlık bir isim: Ramjan Mia Jibon. İsmi içinde adeta geleceğe dair bir önsezi vardı. 'Ramjan' sabır, fedakarlık ve dayanıklılığın simgesi; 'Jibon' ise sade ama mücadeleyle dolu bir yolun yansımasıydı. İsmi gibi hayatının her adımında bu anlamı ve sorumluluğu taşıdı. 10 Ekim 1998'de Kishoreganj bölgesi Bajitpur ilçesine bağlı Dilalpur köyünün Pathanhathi mahallesinde doğdu. Ramjan, yoksul ama gururlu bir ailenin içinde büyüdü. Babası Md. Jamal Mia gündelik işçi olarak çalışıyordu. Bir zamanlar kendi tarlasını eker, başkalarının tarlalarında yorulmadan çalışırdı. Ancak yaşın getirdiği yorgunluk ve uzun süren hastalık onu iş yapamaz hale getirdi. Şimdi gözlerinde şaşkınlık ve alnında endişe vardı. Annesi Amena Begum, adı ne kadar sevgi dolu olsa da yaşamı sert gerçeklerle örülüydü. Ev hanımı olmasına rağmen ailenin her sorumluluğu sevgi ve şefkatle onun üzerindeydi. Tenekeden çatının altında, küçücük kulübede o bu fakir ailenin başlıca dayanağıydı. Ramjan'ın eğitimi fazla ilerleyemedi. Temel ihtiyaçların ön planda olduğu bir yerde eğitim lükstü. Dilalpur Devlet İlkokulu'nda beşinci sınıfa kadar okudu. Ancak o okul hayatı onun için dünyaya farklı bir gözle bakmayı öğrenebildiği bir hayal penceresiydi. Ama kader ona uzun zaman vermedi. Kitap çantasını bırakıp sorumlulukları üstlenmek zorunda kaldı. Yoksulluk her gün yanında oldu ama o buna boyun eğmedi. Küçük yaşta annesinin eteğinden tutup pazara gitmek, babasının elinden tutup tarlaya gitmek ona gerçekleri gösterdi. Çok erken anladı ki, bu aileye kimse güven olmayacak, kendisi umut ve dayanak olmak zorundaydı. Belki bu yüzden isminin sonuna "Jibon" yani "Hayat" eklendi, ailenin yaşam çizgisi olmanın yüküyle.

Çalışma Hayatı ve Aile

Genç yaşta hayatın acı gerçeklerini öğrenmek zorunda kaldı Ramjan Mia Jibon. Diğer gençler hayallerini kitap sayfalarına çizerken, o sırtında çanta ile başkent Dakka'ya giderek iş, barınma ve yaşam umudu aradı. Dakka'nın beton ormanında zorlu bir mücadele başladı. Bir ayakkabı fabrikasında işçi olarak geçici iş buldu. Uzun saatler ayakta durup çalışmak, yoğun sıcaklığın altında makinenin yanında terlemek zorundaydı. Ama yüzünde hiç şikayet yoktu, rahatsızlık da yoktu; sadece güçlü bir kararlılık vardı: ailesinin yüzünü güldürmek.

Ayda sadece 5000 takası geliriyle dört kişilik ailesini geçindirmek zorundaydı. Hasta ve çalışamaz durumda olan yaşlı babası Md. Jamal Mia, sadece şefkatle yanlarında olan ama gelir getiremeyen annesi Amena Begum, hayalleri olan ama sadece aile sorumluluğu taşıyan eşi Sahera Khatun ve süt, ilaç ve güvenliği Ramjan'ın omuzlarında olan henüz bebek olan Md. Ayan. Kendi evi yoktu. Başkalarının teneke çatılı evinde geçici, belirsiz ama yine de huzurlu bir barınakları vardı. Çünkü o evin kapısında yorulmuş ama tatmin olmuş bir adam duruyordu: Ramjan Mia. Yorgunluk gölgesi yüzünde olsa da kalbinde kopmaz bir sevgi

vardı. Eşi Sahera Khatun ortaokul mezunu olmasına rağmen hayat mücadelesinde ev kadını rolünü üstlenmişti. Evde her köşeye gösterdiği bakım Ramjan'ın gücünü artırıyordu. Evliliklerinin en büyük mutluluğu ise 5 aylık olan bebekleri Md. Ayan'dı. Yüzündeki gülümseme, Ramjan'a neden bu kadar çok mücadele ettiğini anlatıyordu. Çocuğun gülümseyen yüzü onun yorgunluğunu, acısını unutturuyor, belirsizliği geleceğin ışığıyla kaplıyordu.

Ramjan Mia'nın hayatı, kökleri gibi derinlere inerken karanlıkta kalmış ama tüm ağacı tutmaya çalışan bir çabaydı. Onun emeğiyle bir aile ayakta kalıyordu, bir çocuğun geleceği yeşeriyordu. Terle ıslanmıştı ailenin hayatı ve sessiz fedakarlığıyla sevginin derinliği açığa çıkıyordu.

Hareketin Arka Planı ve Şehadet

2024 yılı Bangladeş tarihinde acı bir sayfa olarak yer aldı. Fiyatların kontrolsüz yükselişi, adil ücretlerin olmaması, çalışanların devlet tarafından ihmal edilmesi ve demokratik hakların gasbına karşı tüm ülke işçiler, öğrenciler ve halk sokaklara döküldü. Ramjan Mia da sessiz kalamadı. Basit bir ayakkabı fabrikası işçisi olmasına rağmen içinde biriken acılar, söylenmemiş sorular ve haksızlıkların derin iç çekişi vardı. Bu hareket sadece siyasi bir program değildi; aç karnın, adil ücretin, güvenli yaşamın feryadıydı.

5 Ağustos 2024, öğleden sonra 3:30. Şiddetli güneş, şehir havası heyecanla doluydu. Gulistan'daki patates pazarı köşesinde işçiler barışçıl taleplerini dile getirmek üzere toplanmıştı. Ellerinde pankartlar, yüzlerinde sloganlar, kalplerinde umut vardı. Ama o huzurlu ortam aniden ateş gölgesine dönüştü. Saat 15:30'da katil Hüseyin'in desteklediği polis grubu önceden haber vermeden göstericilere ateş açmaya başladı. Çığlıklar, koşuşturma, kan, gözyaşı ve korkuyla sokak savaş alanına döndü. Ramjan Mia o sırada herkesin önünde duruyordu. Kimseye zarar vermiyor, sert sözler söylemiyordu. Yine de o isyankar ruh, cesur işçiydi; adaletin yanında durmanın büyük sorumluluk olduğunu biliyordu. Ama devlet bu sessiz cesareti affetmedi. Ateş sesiyle gökyüzü titredi ve o sesler arasında Ramjan Mia yere yığıldı. Vücudu vuruldu, geleceğinin tüm hayalleri paramparça oldu. Hemen hastaneye kaldırıldı. Başkent Dakka'daki Dhaka Tıp Fakültesi Hastanesinde 64 gün yoğun tedavi gördü. Kan, ilaç, oksijen, gözyaşı her şeye rağmen 9 Ekim 2024 akşamı saat 7'de son nefesini verdi. Ölümü sıradan bir ölüm değildi. Devlet baskısına karşı sessiz bir fedakarlıktı. Bir ailenin dayanağı, bir çocuğun babası, bir eşin hayali karanlığa gömülüp şehit oldu Ramjan Mia Jibon. Ceset köyü Dilalpur'daki merkez mezarlıkta toprağa verildiğinde, amcası Ruman Mia'nın sesi rüzgarda yankılanıyordu: "O benim oğlum gibiydi. Hep gülerdi, hiç yorgunluk görmedim yüzünde. O bizim umudumuzdu. Şimdi hayatımız karardı."

Bu karanlık sadece bir aileye değil, işçilerin kanla yere düştüğü ve devletin yüzünü çevirdiği bir toplum düzeninin başarısızlığına işarettir. Şehit Ramjan Mia Jibon sadece bir işçi olarak değil, aynı zamanda direnişin sembolü, adalet için mücadele eden sıradan bir insanın sonsuz ilhamı olarak hatırlanacaktır.

Yakınlarından Söyleşi

Şehit hakkında amcasının yorumu: Ben Md. Ruman Mia, 41 yaşındayım. Babam merhum Shahed Ali Mia, annem Mosha Maleka Begum. Şehit Ramjan benim yeğenimdi, çok iyi bir çocuktu, her zaman neşeliydi, işine bağlıydı. Hiç gülümsemesini eksik etmezdi. Ailenin tek geçim kaynağıydı.

Ekonomik Öneriler

- Acil olarak tek seferlik yardım (yiyecek, tedavi, geçim) sağlanmalı
- Şehidin ailesine aylık maaş bağlanmalı
- Kalıcı ev inşasında destek verilmeli
- Eşi Sahera Khatun'a evde oturarak gelir sağlama fırsatı (dikiş makinesi eğitimi) sunulmalı
- Şehidin yeni doğan çocuğuna ömür boyu eğitim desteği sağlanmalı

Şehidin Profili

İsim: Ramjan Mia Jibon

Yaş: 26

Doğum Tarihi: 10/10/1998

Meslek: Ayakkabı fabrikası işçisi

Eğitim: 5. sınıf, Dilalpur Devlet İlkokulu

Baba: Md. Jamal Mia, 62 yaşında, gündelik işçi, hasta

Anne: Amena Begum, 55 yaşında, ev hanımı

Adres: Pathan Hati Köyü, Dilalpur, Bajitpur, Kishoreganj

Aylık Gelir: 5000 Taka

Gelir Kaynağı: Tarım işi

Eşi: Sahera Khatun, 22 yaşında, ev hanımı, eğitim: ortaokul mezunu

Oğul: Md. Ayan, 5 aylık

Ailenin Ekonomik Durumu: Ramjan ailenin tek gelir kaynağıydı, mülkiyeti yok, başka birinin evinde geçici olarak yaşıyorlar

Yaralanma Tarihi: 5 Ağustos 2024, saat 15:30, Gulistan Patates Pazarı, Dakka

Şehadet Tarihi ve Yeri: 9 Ekim 2024, saat 19:00, Dhaka Tıp Fakültesi Hastanesi - DMCH

Saldırgan: Polis

Mezar: Kendi köyü, Dilalpur Merkez Mezarlığı, Bajitpur, Kishoreganj

Gözlerde hayaller, göğüste kurşun; işte tarihimiz bu mu?

Kuran-ı Kerim Ayeti

Allah, müminlerden canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın aldı. (Tevbe 9:111)

Hadis-i Şerif

Şehit, cennette yetmiş akrabasına şefaet edebilir. (Sunan Abu Dawud 2520)

Dua sayısı: 0

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi

